

ADY ENDRE: A HŐKÖLÉS NÉPE

Ez a hőkölő harcok népe
S mosti lapulása is rávall,
Hogy az úri kíméletlenség
rásuhintott szíjostorával.

Mindig ilyen volt: apró khánok
Révén minden igának barma,
Sohse harcolt még harcot végig,
Csak léhán és gyáván kavarta.

Erőt mutattak, erőt látott,
Vertnek született nem verőnek.
Önerejét feledte mindig,
Sohase szegzett erőt erőnek.

Betyár urai így nevelték,
Nem rúg vissza, csak búsan átkoz,
S ki egyszer rúgott a magyarba,
Szinte kedvet kap a rúgáshoz.

Ma is itt ül lomhán, pelyhüdten,
Fejét, jussát, szívét kobozzák
S ha néhányan nem kiáltoznának,
Azt se tudná, hogy őt pofozzák.

Csak a csodák ura meglátná
Végre ezt a szálnalmas népet
Adna neki egy dárdányi,
Úri kis kíméletlenséget

Hogy néhány maradt sereghajtó,
Törötten fogyva azt ne vallja,
Ezért a népért úgyis mindegy,
Ebsorsot akar, hát - akarja.

<http://lapszemle.hu/tanyavilag/tanyavilag3.html>